

[Asger Jensen.]

sådan, at indkomsten vil komme til at overstige den fastsatte grænse.

Også her er der grund til at tænke på administrationen. Det er meget små beløb, det i det hele taget drejer sig om, og de skal gradueres efter familiens indkomst. Det lykkedes os her at få ministeren til at tiltræde et ændringsforslag om, at dette beløb udbetales én gang om året.

Man kunne derudover rejse det principielle spørgsmål, om denne sociale transgrænse overhovedet hører hjemme i nærværende familielovgivning. Jeg tror, at vi fra alle sider i folketinget er villige til at se på det begreb, der hedder restfattigdommen, men det er nok sandsynligt, at det ville være mere logisk at løse dette problem over en helt anden lovgivning.

På alle andre områder opretholder man det princip her i lovforslaget, at der til alle grupper gives ensartede ydelser, og det tror jeg også ville være mest konsekvent her, hvor det drejer sig om en familiepolitik. Derfor havde vi egentlig helst set, at denne paragraf var udgået af nærværende lovgivning, og at regeringen så havde foreslået en anden form, hvorunder man kunne komme de mindstbemidlede til undsætning og på en sådan måde, at alle blev stillet lige for loven. Nogle af de grupper, man her vil tilgodese, har i forvejen andre goder. F. eks. modtager nogle af dem beløb, der ikke er skattepligtige, og andre får visse nedslag i deres skattepligtige indkomst. Men alligevel fastholder regeringen, at andre, der ikke har disse goder, og hvis indtægt også ligger under den foreslåede grænse, skal være uden hjælp efter § 3.

Jeg skal derfor henstille til familiens minister snarest at komme med forslag om en ændring af § 3 eller med en generel løsning på anden måde, f. eks. over den egentlige sociallovgivning.

Jeg har her i tinget og i udvalget gentagne gange rejst problemet om mødre med mindre børn, f. eks. under 2-3 år. Statistikken i dag viser, at en meget stor del af de yngre mødre ikke holder op med at arbejde, når de bliver gift, men derimod når de får børn — og i den udmærkede hensigt at blive hjemme for at være sammen med deres børn. Vi står her på linje med Dansk Kvindesamfund, der over for

udvalget har fremsat det ønske, at der gives ekstra hjælp til mødre med små børn. Det synes, som om socialistisk folkeparti i særlig grad ønsker, at også mødre med små børn skal være beskæftiget ude i erhvervslivet. Jeg tror ikke, at man ud fra et familiepolitisk synspunkt skal opstille dette som noget ønskværdigt; men man bør give mulighed for, at der bliver en virkelig valgfrihed for unge mødre med hensyn til, om de vil arbejde ude eller de vil have lov at være i deres hjem sammen med deres børn. Vi er tilhængere af frihed på dette område, og det er SF formentlig også — ja, man kan endda af den betænkning, der er afgivet, få det indtryk, at de er indstillet på den samme frihed, som man ser, når man kommer til de østlige lande i Europa, hvor kvinder i stor udstrækning på lige fod med mændene deltager i vejarbejder og i bygningsarbejder og arbejder på alle andre områder. Hvis socialistisk folkeparti vil opstille dette som idealtilstande, må jeg erklære mig uenig med partiet, og derfor tror jeg, det havde været bedre, hvis man havde kunnet finde frem til en sådan ordning, at der blev mere reel valgfrihed for disse mødre.

Jeg vil for klarheds skyld tilføje, at jeg ikke mener, at problemet alene drejer sig om enlige mødre, men at det drejer sig om alle mødre, da en meget stor del af dem i dag må bidrage til hjemmets økonomi, når store skatter og huslejer skal betales. Jeg mener altså, man kunne finde frem til en lovgivning, der havde et stærkere familiepolitisk sigte end nærværende lovforslag, men da det på mange områder betyder et fremskridt, vil jeg på det konservative folkepartis vegne, med undtagelse af fru Lis Møller, anbefale tinget at stemme for lovforslaget.

Jeg skal endnu blot knytte en enkelt bemærkning til det, fru Astrid Skjoldbo sagde på det socialdemokratiske partis vegne om, at det havde været ønskeligt, om klienterne — eller hvad vi nu vil kalde disse kunder — kun havde ét kontor at henvende sig til. Jeg synes, at denne udtalelse lover godt for arbejdet i socialreformkommissionen. Det er jo et ønske, der fra så mange sider er stillet op, at borgerne ikke skal løbe fra det ene kontor til det andet, og hvis man har viljen hertil fra alle sider, også